

— Искамъ да дойда въ вашия дворецъ и погледамъ праздника ви.  
— Ихъ, какъвъ си глупавичкѣ! — казала му мишката. . .  
— Само това ли желаетъ? Бързай тогава да стигнемъ, догдето не е настъпило полунощъ.

Тръгнаха. Слѣзла тихичко по стълбата на плѣвнята, минали презъ двора, изкочили на улицата, оттамъ на площада, покрай градинитѣ и ето ги на полето. А тамъ вече билъ близу дворецътъ.

Когато влѣзла въ него, момъкътъ зяпналъ отъ учудване.

Широки салони, постлани съ дебели пѣстри килими се виждали на вси страни. Бѣли мраморни стени блестѣли, украсени съ чудни картини и огледала въ златни рамки.

— Ти чакай задъ тази колона. . . Оттукъ ще виждашъ всичко, — казала мишката на момъка и се изгубила.

Момъкътъ застаналъ задъ една мраморна колона, както му поръчала мишката и зачакалъ.

Настъпило полунощъ. Ударилъ нейде голѣмъ часовникъ 12 пжти. . . Изведнажъ въ цѣлия дворецъ блѣснали хиляди свѣщи на златни полиелеи.

Много врати се отворили и отвредъ почнали да излизатъ бѣли мишки, всички украсени съ кадифе и коприна.

Най-напредъ вървѣли четирма музиканти, облѣчени въ червени дрехи. Тѣ държали дълги сребърни тръби. Застанали въ четиритѣ жгли на салона и почнали да тръбятъ. Явили се още музиканти. Тѣ засвирили тъй изкустно, че момчето се забравило и смаяло още повече.

Появили се още стотина мишки въ сиво копринено облѣкло. Това били придворнитѣ. Следъ тѣхъ вървѣлъ распоредителътъ. Той пристѣпвалъ важно-важно и викалъ високо на вси страни:

— Царьтъ! . . . Царицата.

Ето ги и тѣ, съ дълги червени мантии и скъпоценни корони на глави. Слуги и слугини носѣли дългитѣ поли на мантиитѣ имъ. Ала най-прекрасна отъ всички била царкинята: Бедниятъ момъкъ трепналъ, като я видѣлъ. Това била неговата познайница, която той спаси въ плѣвнята.

Царьтъ и царицата седнали въ златни тронове.

Музиката засвирила. Две по две мишкитѣ се понесли по салона, започнали хора и танци.

Тъкмо, когато царьтъ подалъ ржка на царицата, за да станатъ и да затанцуватъ и тѣ, станало нѣщо страшно.

Всички изпищѣли и се прѣснали кой кжде види. . . Царьтъ едвамъ не се търкулилъ отъ трона. Царкинята припаднала срѣдъ салона. На прага на отворената врата стоялъ голѣмъ черъ котаракъ, съ свѣтнали зелени очи, съ дълги остри нокти, съ голѣма рунтава опашка, която удрялъ заканително по пода. Той се засмѣлъ и извикалъ:

— Ха, ха, ха, най-сетне ще взема сега царкинята! . . .

И се приготвилъ да скочи върху припадналата царкиня.

— Я го гледай ти, — прошепналъ си момъкътъ и съ единъ скокъ се хвърлилъ върху котака, хваналъ го за рунтавата му опашка, завъртѣлъ го надъ главата си два три пжти и съ всичка сила ударилъ главата му върху мраморния стълбъ.